

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2003 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z wniosku A. E.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 listopada 2003 r.,
na skutek kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 kwietnia 2003 r.,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Zgodnie z art. 393 KPC, jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

W rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 KPC, a rozważenie sprawy pod kątem okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Wnosząca kasację w imieniu ubezpieczonej jej pełnomocnik będąca adwokatem błędnie (por. art. 392 KPC) skierowała kasację w stosunku do wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 marca 2002 r. (Sądu pierwszej instancji). Podstawę tej kasacji, obejmującej – pomimo powyższego błędu – wyrok Sądu drugiej instancji stanowi naruszenie art. 233 § 1 KPC i art. 328 § 2 KPC.

W związku z tym, że Sąd Najwyższy mógłby rozpoznać sprawę w granicach przytoczonej w kasacji jej podstawy (por. art. 393¹¹ § 1 KPC) poza te granice wykracza zagadnienie prawne, które nie wiadomo dla czego, według kasacji, ma dotyczyć art. 304 KPC i polegać na trudnościach w traktowaniu sytuacji związanych z ujawnieniem się w toku postępowania sądowego schorzeń strony nie rozpatrywanych dotychczas.